

Det er ikke altid VAR's skyld

jul 11, 2020 | [Carlsens Klumme](#)

Jan Carlsen
DBU Diplominstruktør og
medlem af DBUs lovgruppe
samt klummeskribent

Den mest særprægede sæson, som jeg kan mindes (og måtte der aldrig komme en tilsvarende !) begynder at lakke mod enden, i hvert fald i de nationale turneringer. Nu nærmer vi os så den fase, hvor nogle hold har meget at spille for, andre ikke andet end æren. Det er bestemt ikke de letteste for en dommer at håndtere. Jeg har tilbragt en del timer de seneste uger med at følge med i de playoff-kampe, som afgør oprykninger (eller nedrykninger) på diverse niveauer, og her er der jo specielt i England en gevaldig masse i divisionerne under Premier League. Både i England og Tyskland plejer der at være basis for en god del dramatik i de opgør. Med den nye struktur i Danmark er noget af det, som jeg virkelig kommer til at savne, opgørene mellem bunden af Superligaen og toppen af 1. division. Ren elementær spænding – men jeg er udmærket klar over, at dette er et spørgsmål om personlig smag, og at langt fra alle har været begejstrede for disse knald eller fald-kampe. Men der er dog stadig et par rester tilbage i form af playoff om nedrykningen fra Superligaen samt om den sidste ledige Europa League-plads.

Så dramaet må man hente andre steder – og her kan kampene heldigvis stadig levere, også selv om det i mange tilfælde blot er variationer over temaer, som vi har været rundt om før. Lad os starte med sidste uges kamp mellem Sheffield United og Tottenham, hvor Harry Kane fik annulleret et mål, hvilket bemærkelsesværdigt nok fik begge trænere op i det røde felt og rituelt skælde VAR hæder og ære fra. Guderne skal vide, at VAR har foretaget sig mange besynderlige ting i Premier League i den forgangne sæson, men lige akkurat her fungerede det faktisk ét hundrede procent som tiltænkt. Historien er den, at Lucas Moura går i græsset lige uden for Uniteds straffesparksfelt efter en kollision med (og måske en forseelse af) en United-spiller. Idet han falder til jorden, forsøger en United-spiller at klare bolden, men sparker den fra kort afstand lige ind på Mouras arm, hvorfra bolden rikochetterer hen til Harry Kane, der kan score efter et par driblinger. Alt går rasende hurtigt, og i første omgang anerkender dommer Kavanagh målet, før VAR træder i aktion som det skal: ved at checke, om der er sket en forseelse forud for en scoring. Det er fuldstændig standard.

Og hvordan er det så lige med reglerne? En god del har plæderet for, at Moura ikke gør noget forkert med vilje, da bolden bliver tordnet ind på hans arm fra kort afstand. Det er hævet over enhver tvivl – men det er bare ikke pointen. En af sidste års lovændringer ud fra princippet om, hvad fodboldfamilien forventer, var, at et mål aldrig kan scores, hvis det sker direkte eller indirekte som følge af en berøring med hånden fra en angribers side. Så hvis en angribers hånd – og det er flintrende ligegyldigt, om det er med vilje eller ej – har berøring med bolden, og det umiddelbart derefter medfører en scoring eller scoringsmulighed, skal der dømmes direkte frispark til forsvarerne. Ordet ‘umiddelbart’ er helt afgørende, for dermed kommer faktorer som afstand til målet, tidsforbruget og antal mellemliggende boldberøringer også i spil til det skøn, som dommeren skal anlægge. Men er de betingelser først opfyldt, skal dommeren altså ikke skønne, om berøringen var forsætlig eller ej.

Så VAR gjorde nøjagtig det, som det er sat i verden for, nemlig at fange en klar og tydelig dommerfejl i opspillet til en scoring. Så er det muligt, at man mener, at reglen er hul i hovedet, men så skal man rette skytset et andet sted hen end mod VAR eller dommeren. Man spiller nu engang efter de regler, som der er. I øvrigt temmelig ironisk, at begge trænere mente, at annulleringen var forkert (og skød skylden på VAR), for selve reglen blev faktisk foreslået af et af de ekspertpaneler under IFAB, som blandt andet indeholder trænere, netop for at reglerne ikke bare skal være teori, men også kunne forstås af og give mening for praktikere.

Et helt andet aspekt er, at hvis dommeren mente, at der var begået en forseelse mod Moura, så det var den, der bragte ham til fald, men dommeren anvendte fordelsreglen, ville han kunne trække fordel til tilbage, da det viste sig, at den ikke blev til noget – netop fordi det hele gik så hurtigt. Så ville Tottenham have fået et direkte frispark uden

for straffesparksfeltet, og det havde måske nok været retfærdigt, men næppe nogen ville forstå et hammerslag af, hvorfor man skulle have et frispark, når man lige havde puttet bolden i mål. Hvis dommeren ikke mente, at der forelå en forseelse, var det til gengæld ikke en episode, som VAR ville kunne gå ind i, for det falder uden for VAR-protokollen. Nogle gange er man nødt til at holde tungen meget lige i munden – og dette er uden tvivl en situation, som giver bøvlg og ballade uanset hvad. Men VAR's eller dommerens skyld er det altså ikke...

Det gik tilsvarende muntert for sig i ugens kamp mellem Arsenal og Leicester, og det var minsandten også Chris Kavanagh, der havde fornøjelsen af at være dommer her. Han må have haft en herlig uge... Her var det to situationer til muligt rødt kort, der kom i fokus. Ét blev givet, et andet blev ikke. Hvis vi starter med det, der faktisk blev effektueret, gik det ud over Arsenal's Nketiah, som oppe midt på banen satte noget af en tackling ind på Leicesters Justin. Det er en tackling, der kommer med voldsom fart og kraft, med det ene ben pænt løftet og med knopperne forrest. Bolden er godt nok lige i nærheden, og det er slet ikke utænkeligt, at Nketiah prøvede at spille den, men knopperne lander på Justin lige under knæet, og det ser ganske giftigt ud. Hvis vi ser på vurderingskriterierne for kortfarven, handler det om kontrollen over tacklingen (godt nok udført med kun ét ben og det andet solidt plantet i jorden, men ser man på resultatet, har der ikke været meget kontrol). Så er der voldsomheden eller hastigheden i tacklingen (den er i den øvre ende), føddernes retning (knopperne er éntydigt forrest), muligheden for at spille bolden (den er ikke langt væk, men Nketiah er langt fra at ramme den) samt viljen til at spille bolden (den tror jeg sådan set er til stede). Så kan jeg godt lide for mig selv at tage et vejledende kriterium mere med, nemlig kontaktstedet (det er stort set i knæhøjde), og det betyder, at modspilleren udsættes for fare (al den stund benskinne ikke rækker helt

derop). På bundlinjen en udvisning, ikke mindst på grund af faremomentet. Så kan Arsenal's træner godt forsøge at argumentere med, at der ikke er ondt skabt i spilleren, at han er ung, og at han gled (hm !) – men man bliver vurderet på sine gerninger og resultatet af dem.

Kampen endte 1-1 med det udlignende mål sat ind af Leicesters Vardy, som mange mente slet ikke burde have været på banen på det tidspunkt efter en episode tidligere, hvor han er i en som udgangspunkt fair duel med Arsenal's Mustafi. Begge falder, men i faldet får Vardy drejer sig rundt, så hans ene ben føres igennem og rammer Mustafi i hovedet. Ved første øjekast ser det helt tilfældigt ud, men jo flere gange jeg har set situationen, jo mere undrer jeg mig over, hvad det ben dog skal føres igennem for. At kontaktstedet bliver i Mustafis ansigt er nok tilfældigt, for Vardy har næppe registreret, at Mustafi også er faldet, men det ligner grangiveligt et spark. Og er den antagelse korrekt, mangler der en udvisning. Hvorfor skrider VAR så ikke ind her ? Det ville man også have gjort, hvis VAR-dommeren mente, at det var en klar og åbenlys dommerfejl – og jo flere gange man skal se situationen igennem (som jeg måtte), jo mere falder sandsynligheden for, at det

virkelig var så klart og åbenlyst. Så her er vi tilbage i dommerens skøn.

Til gengæld gik VAR uden tøven ind i en episode mellem Lecce og Lazio i Serie A, hvor næppe mange havde registreret, hvad der egentlig skete. Men billederne viste med al tydelighed, at Patric Gabarron fra Lazio under en positionskamp i overtiden og sikkert i dyb frustration over stillingen satte tænderne i overarmen på en Lecce-spiller. Jeg troede egentlig, at vi var færdige med at bide i fodbold efter episoden med Luis Suarez under sidste VM, men det er vi så åbenbart ikke helt alligevel. Rigtig flot VAR-arbejde, for sådanne folk kan man selvfølgelig ikke have gående løs på en fodboldbane. Og mon ikke Gabarron godt kan tage på sommerferie nu – når man tænker på, hvad der skete med Suarez, er der næppe flere kampe på blokken til ham lige nu.

Så der er stadig masser af drama rundt omkring – ikke lige kønt det hele, men spændende og intenst er det under alle omstændigheder her i slutfasen før en meget kort sommerpause.